

Ромео і Жасмин

Олександр Гаврош

СУЧАСНА ІСТОРІЯ ЗВИЧАЙНОГО ПСА ТА ПОРАНЕНОЇ ЧАПЛІ, ЯКІ ОДНОГО РАЗУ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ЛІТАТИ ТРЕБА НЕ ПО ОДИНЦІ, А РАЗОМ. І СПРОБУВАЛИ. А ЗНАЧИТЬ — КОЛИ-НЕБУДЬ ОBOB'ЯЗКОВО ЗУСТРІНУТЬСЯ ТАМ, ДЕ ЗАВЖДИ СОНЯЧНО, ПРИЄМНО І ЗАТИШНО. А ГОЛОВНЕ - НІХТО НІКОГО НЕ ЇСТЬ! СМАЧНОГО!

ДРАМА НА ОДНУ ДІЮ ПРО ЛЮДЕЙ І ТВАРИН КАРТИНА ПЕРША

Ранок на сільському обійсті. Перші промені сонця. Хазяйка з відром прямує через подвір'я. Заходить до хліва. Звідти чується дзвінкий брязкіт відра. Переполохано кудкудачуть кури.

Голос хазяйки: Ой морило, би вас морило! Ану геть звідси! Під ногами плентається!

Кури з шумом вибігають на подвір'я.

Чути дзенькіт молока у відро. Хазяйка доїть корову Маню.

Кіт Маркіз, який спить на даху, ледве розплющуючи око: "О-о, знову? Знову цей дебільний ранок? Скільки можна? Хоч би раз дали поспати! Нелюди!"

Заплющую очі.

Із хліва чути брязкіт відра.

Голос хазяйки: "Маньо! Ти здуріла чи що ти є?"

Кіт від брязкоту прохапується.

Внизу пес біля будки хлебче з миски.

Пес до кота: "Що, Маркізе, не дають спати найбільшому трудівникові обійстя? Га?"

Кіт, потягуючись: "Ти краще в миску дивися! Іноді краще жувати!"

Пес до кота: "Видно, не вигулявся за ніч. Що — невже жодної мицьки не затис у кущах? Гормони давлять?"

Кіт: "Не твоє собаче діло! Ти краще згадай, коли востаннє відчував себе мужиком? Га? Забув, старий, коли сучку під хвіст нюхав?"

Пес, важко зітхаючи: "Ет, згадала баба, як дівкою була".

Кіт: "Отож-бо й воно. Тож краще не шкірся, а май повагу до інших, які ублажають дам. І за тебе, ледаря, теж. От дали тобі миску об'їдків, то й лежи, розслабляйся. Чого бурчиш!". **Прислухається до дзенькоту молока:** "У нас між іншим теж сніданок. Дієтичний. Свіже молочко від Мані. Як я люблю нашу корівку! Не те, що тебе, старий!"

Гладить себе по животу: "Доброго ранку, ріднесенький! Щось ти за ніч дуже спласнув! Треба негайно відновити баланс!".

Хазяйка виходить з відром молока.

Кіт жалібно нявкає на стрісі, що виглядає ніби людське перекручене: "Я тут! Я тут!"

Але хазяйка не наливає йому молока в мисочку, а навпаки - щосили копає

її подалі: "А ти, злодюго, — **грозиться кулаком на кота**, — ще ся попадеш мені до рук! Ковбасу з горища красти! Ой постривай! Прийде чоловік з лісу, він тобі залле сала за шкіру". *Заходить у будинок.*

Кіт, який слухав цю репліку притиснувшись до стріхи, тепер сів і став вилизувати шерстку: "Теж мені розкомандувалися! Та якби не я, то тут би й порядку не було!"

Пес знизу: "Ой тримайте мене! Бо зараз втру від сміху!"

Кури: "Хе-хе-хе! Хе-хе-хе!"

Кіт, розпускаючи пазурі: "А ну цить, пернаті! А то швидко пір'я обскубу!"

Півень, гострячи дзьоба об камінь: Ти, Маркізе, до моїх баб не підступайся. Бо я добрий, поки добрий. А як злий, то злий!"

Кіт: "О, ще один кавалер в пір'ях! Та кому твої квочки потрібні, крім любителів бульйону? У них розуму — як макове зерно! Про красу я взагалі мовчу!"

Кури: "Що-що-що? Хто-хто-хто?"

Хазяйка виходить з хати, кличе курей, насипаючи пшона: "Ціпа-ціпа-ціп, мої маленькі!"

Кури підбігають вперевалку до неї: "Де-де-де? Шо-шо-шо?"

Півень їм: "Шо-шо? Пшоно!"

Хазяйка: "Ой ви мої курочки! Їжте-їжте"

Півень гордовито коту: "Бачиш, волоцюго, кого газдиня любить!"

Кіт: "Ага, любить! Не сміши мої яйця! Вона ж не вас бачить, а кури-гріль з часничком і в соусі. Дурний ти, Петя, як і твої собраття по курячому розуму. Хазяйка просто так нікого не любить. Вона навіть з хазяїном спить за зарплату.

Кури: Шо-шо-шо?

Пес, махаючи лапою на курей: "Ет, і створив Господь таку дурнувату породу!"

Кіт, позіхаючи до пса: "Старий, а чого хазяїн до лісу поперся?"

Пес: А ти не знаєш? Сезон полювання відкрився! Знов качок стрілятимуть!"

Кіт: "О, то нас чекає велика гостина! Люблю заморські харчі".

Пес: "Тобі тільки жувати!"

Кіт: А тобі – тільки прислужуватися. Я, на відміну від тебе, філософ. Тому дивлюся на життя як на суцільне задоволення.

Пес: Теж мені фі-ло-софі-я! Сам придумав?

Кіт: Ой, ти на себе подивися! Ану подзенькай ланцюгом!

Пес: Я принаймні потрібний.

Кіт: Та кому ти треба! Увесь поїдений блохами та лишаєм! Ой держіть мене, бо впаду!"

Регоче і справді трохи не гепається зі стріхи.

Тепер сміються вже всі.

КАРТИНА ДРУГА

Хазяїн виходить на ганок, тримаючи в руках щось загорнуте в тканину. Обережно розгортає її і кладе чаплю на землю. Чапля рухається і незграбно стає на

в ноги. Перелякано дивиться довкола .

Хазяйка: "Ти здурів старий чи що тобі є? Що з ліса притягнув?"

Хазяїн: "А чорти його знають! Чапля якась!"

Хазяйка: "Та тобі мало качок чи що?"

Хазяїн: "Е, стріляли з кумом дробом, то зачепило і їй крило.

Хазяйка: "Ну то добий її"

Хазяїн: "Чекай, жоно, усюди свого носа тичеш! Видиш, яка файна птиця! Я собі чучело зроблю. У Микули он вдома всяка звірина є. Але треба раз з ним поговорити".

Хазяйка: "Ну та що з нев тепер робити?"

Хазяїн: "Нич! Най раз жие"

Хазяйка: "А не втікне?"

Хазяїн: "Та де! У неї крило перебите!"

Хазяйка: "Тобі все якісь дурниці в голові! Йди ліпше свині попорай! Дораз вже молоді прийдуть!"

Хазяїн: "Так, заткни писок і йди собі по роботі. Я сам знаю, що чинити".

Хазяйка незадоволено йде в будинок .

Хазяїн до чаплі: "Ану подь сюди".

Чапля перелякано хоче втікати, але хазяїн бере її до рук. Розглядає рану.

Хазяїн: "Так, будеме тебе лічити".

Заходить до хати. Чути, як він там щось шукає.

Доноситься його крик: "Жоно, де наша мазь від хвороти?". *Виходить з баночкою, бинтом та пінцетом .*

Чапля вже не втікає, а безсило стоїть, очікуючи своєї участі.

Хазяїн, одягає окуляри і вибирає металеві осколки з крила Чаплі. Все подвір'я за цим уважно спостерігає .

Хазяїн: "Ей, куме-куме... Шкодуєш гроші — та цвяхи рубаєш на дріб!".

Чапля здригається від болю .

Хазяїн: "Ну ще маленько потерпи. Ще маленько".

Нарешті витягає останній осколок. Змащує рану маззю і перебинтовує.

Хазяїн: "Ну всьо". **Кладе чаплю на землю.** "Йди обживайся, бо в мене повно роботи. Гості йдуть".

Заходить до хати.

КАРТИНА ТРЕТЯ

На подвір'ї самотньо стоїть Чапля на одній нозі. У неї заплющені очі. До неї підходять мешканці обійстя. Один пес лежить у будці, виклавши голову на передні лапи.

Півень, розглядаючи чаплю: "Щось дуже дивне".

Кіт зі стріхи: "Видно зразу: дама заморська. Не те, що ви – бройлери".

Кури: "Хто-хто-хто?"

Індик, надуваючись: "Якась дуже худя! Чим їх там тільки у лісі годують?"

Кіт: "Я таких по теліку бачив. Пелікани називаються. Вони рибу їдять".

Індик, надуваючись: "Рибу? У лісі?"

Кіт: "А, може, вона і не з лісу. Летіла собі, а наш хазяїн здуру й пальнув! Теж мені – Робін Гуд. Не може качку від пелікана відрізнити!"

Півень: "Якась шия у неї ду-у-уже довга. Може, її за шию несли?"

Пес з буди: "Ну й тупий ти, Маркізе. Сам ти — пелікан. Шкода, що котом називаєшся. Це чапля. Не чув, що хазяїн казав?"

Кіт: Ой, розумник з будки! Яка різниця – чапля-шмакля. Все-одно — не наше. Якщо ти такий вумний, то сам і розкажуй".

Пес: "І розкажу. Коли я ще ходив з хазяїном на полювання, то бачив таких. Вони живуть на болотах".

Індик: "Там же ж брудно!"

Пес: "А в неї бач, які ноги довгі!"

Кіт до півня: "Не те, що в твоїх бройлерів!"

Стара качка: "І що вони там на болоті їдять?"

Пес: "Дідько їх знає. Хазяїн якось розповідав, що начебто... жаб"

Кури: "Що-що-що?"

Півень гидливо: "Фу!"

Індик: "Ну й культура!"

Усі на крок відступають від чаплі.

Індик, дивлячись на Чаплю знизу вверх: "Вона мені зразу не сподобалася. Якась така вся зверхня"

Півень підходить до Чаплі: "Ей, Чапля! Чи як там тебе!"

Чапля навіть не розплющує очі.

Кури: "Хто-хто-хто?"

Півень: "Гей, ти мене чуєш?"

Чапля не реагує.

Індик: "А ти її дзюбни гарненько, то вона зразу очуняє".

Кіт: А може вона глуха? Коли в тебе зарядять з рушниць, то ще й не така контузія буде".

Індик: А мені здається, що ця жабоїдка нас зневажає".

Кури: "Так-так-так! Так-так-так!"

Півень, нахлобучившись: А може поспробувати цю дамочку? Хоч вона трохи зависока".

Індик: "Провчити жабоїдку!"

Кури: "Дай їй-дай-дай!"

Вони беруть чаплю в коло, насуваючись все ближче.

Пес, який до того ліниво лежав, раптом стрімко кинувся з буди, розганяючи птахів: "Ану геть звідси, бройлери! Ви мене розізлили! Боже, скільки у вас співчуття! Чим ви тоді краще за людей, га? Бачите вона поранена. Їй зле. І щоб я

вас більше біля неї не бачив. А то ви мене знаєте!".

Усі невдоволено розходяться .

Чапля, розплющивши око кволим голосом: "Дякую".

Кіт: "О! Заговорила! А ми думали, що мадам – інвалід з дитинства".

Чапля кволо: "Води!.."

Кури: "Шо-шо-шо?"

Індик: "Ви подивіться на цю жабоїдку з болота! Ще не встигла відрекомендуватися, як вже права качає! В-о-о-ди їй п-о-о-одайте! А, може, шампанського в ліжку?"

Чапля хитнулася, але втрималася на ногах .

Пес: "Так, ще одне криве слово з вашого курятника, і хтось сьогодні відчужує мої зуби".

Він біжить до будки і тягне в зубах миску .

Пес до Чаплі: "Прошу..."

Але та раптом непритомніє. Пес встигає її підхопити .

Кіт: "Ну прямо тобі Ромео і Джульєта. Фінальна сцена. Оплески".

Кури: "Хто-хто-хто?"

Кіт: "Боже мій, яка начитаність! Господи, з ким тільки не доводиться жити!"

Зводить очі до неба: "За що така кара?!".

Пес не знає, що з Чаплею робити .

Гукає запитально до кота: "Маркізе!..".

Пес розгублено тримає Чаплю.

Кіт: "А я знаю, Ромео? Ну так, я в принципі знаю, що з дамами роблять". **Починає вилизувати шерстку:** "Але з такою... Довгов'язою..." **Швидко виправляється:** "Я хотів сказати довгоногою. Та й ще підстреленою... Зрештою, я би все-одно уклав її до ліжка. Поближче до тіла. Тьху, до діла".

Пес обережно кладе Чаплю сидючи, притуливши спиною до стіни. Сам кидається до будки. Витягає звідти старий піджак. Тягне його до Чаплі. Потім кладе її на піджак. Нарешті сідає поруч, важко дихаючи і висолопивши язика.

Пес: "Ху... Заморився! Здоров'я вже не те"

Кіт: "Ну ти, старий, даєш!"

Пес: "А що таке? Поміг тварині"

Кіт: "Ага, влип ти, старий, по вуха!"

Пес: "Ти про що?"

Кіт: "Видно, що тебе все життя на ланцюгу тримали. Побачив першу ж... Як би це делікатно сказати... Перше ж пір'я і втратив голову. Вже їй і своє майно даруєш. Ще будку на неї перепиши!"

Пес: "Ет, мені шкода чи що?"

Кіт: "Боже, яка доісторична епоха! Та хіба ти, морда твоя собача, знаєш, що таке дама?! Хіба ти знаєш, як з нею поводитися? А, може, вона грає? Потрапила в чужу компанію, от і вивідує, хто тут клює на її довгі ноги?"

Пес: "Та вона ж ранена!"

Кіт: "Це не вона ранена, а ти. В голову!"

Чапля, ворухнувшись, ледве чутно: "Води!"

Пес до себе: "Ну і як я тебе напою?"

Підносить миску під самий дзьоб Чаплі.

Вона пробує пити з миски, але довгий дзьоб їй заважає. Та все таки змочує його у воді .

Чапля проказує ледве чутно: "Дякую".

Кіт, вилизуючи шерстку: "Цікаво, крім "води" і "дякую" ця іноземка ще знає якісь слова? Наприклад, "хліб", "мир", "комсомол".

КАРТИНА ЧЕТВЕРТА

Виходить хазяйка. Пес тікає у будку. Чапля лежить посеред двора .

Хазяйка: "Чоловіче! Та ти цілком здурів! Для цієї здохлячки постелив свій піджак!"

Хазяїн, здивовано виходячи: "Слухай, жоно, ти днесь договоришся!"

Стає біля Чаплі. Та сполохано стискається .

Хазяїн до хазяйки: "Не видиш, то мій старий піджак? Он кишеня надірвана. То я псові кинув у будку на зиму, аби не мерз".

Хазяйка: Ну та маєш багато розуму: коли син з невісткою йде, старе цуря витягуєш посеред двора!"

Хазяїн задумано: "То не я... Гм... Майже пес притягнув".

Бере Чаплю із піджаком і переносить під будку. Чаплю кладе на піджак так, аби її не було видно з вулиці.

Хазяїн: "Най раз тут лежить, а далі видко буде... А ну дай, жоно, їй дашто їсти, бо ще здохне".

Хазяйка, склавши руки в боки: Та я маю мало роботи?! Ще й за чаплями мушу позирати?!".

Хазяїн, гладячи Чаплю, сам до себе: "Шкода, якщо здохне. Красна птаха".

Йде до будинку. Через хвилику повертається з мискою нарізаної шматочками риби .

Хазяїн: "Ану, чи будеш таке їсти?"

Відкриває Чаплі дзьоба і вкладає туди шматочок. Чапля ковтає.

Хазяїн: "Ну що? Смачне?"

Кіт з даху мурчить, аж підскакує: "А я? А я?"

Хазяїн, почувши його муркотіння: " Ой Маркізику, ану ходи сюди, котику!"

Кіт недовірливо підповзає на край стріхи, але вниз не стрибає.

Хазяїн, показуючи рибку: Ну йди, йди котяро, рибки тобі дам!"

Кіт висуває голову із стріхи і жадібно нюхає повітря.

Хазяїн тим часом вільною рукою намацує позад себе невелике поліно .

Хазяїн: "Ну йди, котику, йди".

Кіт уже майже весь висунувся, готуючись стрибати вниз. Хазяїн різко кидає поліно, трохи зачепивши kota. Той голосно нявкає і втікає за комин.

Хазяїн, задоволено грозячи кулаком: "О! Дістав злодюга! Ще одну ковбасу тільки потягни!".

Годує з рук Чаплю.

Хазяйка вибігає перелякано на двір.

Хазяйка: "Що то було? Ти чув, як на стрісі щось заgrimіло?"

Хазяїн: А-а, то грушка з дерева впала. Тобі все щось причудиться! Глухий, як не почує, то придумас".

Хазяйка, побачивши, що хазяїн годує Чаплю: Ну та чи маєш розум, чоловіче? Та йди роби дашто, а не возися з дурницями!".

Хазяїн: "Та йду вже, йду!". **До Чаплі:** "А ти собі лежи. Набирайся сил. Хоча, зрештою, нащо вони тобі...".

КАРТИНА П'ЯТА

Пес, шкірячись: "Гей, Маркізе! А ну покажися! Ти тепер теж ранений, чи не так?".

Кіт, виповзаючи з-за комину: "Я бачу ви тут усі ранені! Ще й здорових хочете покалічити!"

Пес: "Та-а-к, старий, класно тебе погладили!" **Перекривлюючи господаря:** "Ой котику наш маленький, котику наш рідненький, ходи рибку їсти. Ха-ха!". **Сміється, а потім закашлюється надовго.**

Кіт, торкаючи лапкою до болючого плеча: "Бодай би вже їх самих рибка з'їла!"

Пес: "Що —— добре ogrіли?".

Кіт: "А ти, буцімто, не знаєш, яка в нашого хазяїна рука?"

Пес, задумано: "Ой, так-так, братику..."

Чапля підіймаючись з піджака: "Я перепрошую, що перебиваю вашу розмову..."

Кіт: "О, чудо заморське заговорило!.."

Кури збігаючись: "Шо-шо-шо?"

Півень: "А ну цитьте, дурноголові! А то нічого не вчуємо!"

Чапля: "Я прошу вибачення за незручності, які всім причинила".

Пес, ніяковіючи: "Та ні... Чого?.. Навпаки..."

Чапля: "Мене звати Жасмин".

Пес: "Як-як?"

Кіт: "ЖахМен"?

Кури: "Шо-шо-шо?"

Півень: "Та цитьте ж!"

Чапля: "Це квітка така —— Жасмин. От мене так і назвали. Мама казала, що я пахну нею".

Індик, втягуючи повітря: "Щось нічого не чути, крім нашої свині".

Чапля до пса: "А як звати вас?"

Кіт з даху: "А його звати Ромео!"

Пес цілком знітившись: "Та не слухайте цього грубіяна!"

Чапля: "Ромео! Як гарно!"

Кіт наспівує шлягер: "Жасмін і Ромео – "другу другу не пара..."

Пес до кота: "От лайдак!"

Чапля: "Ромео, а як звати вашого друга на даху? Він такий музикальний..."

Пес: "Дурнуватий він, а не музикальний. А звати його..."

Кіт, перебиваючи його: "Мадам, дозвольте відрекомендуватися. Перед вами найкращий джентельмен тутешніх околиць, підкорювач сердець і сердечок, його пишність, м'якість і пристрасність – Маркіз де ля Стріха".

Пес: "Це точно. Зі стріхи падав неодноразово. Що не могло не позначитися на аналізах".

Кіт: "Но-но, старий! Давай не будемо згадувати минуле. Отож пані Квітка чи як вас там..."

Чапля: "Жасмин".

Кіт: "Так-так, Жасмин. Я ж так і говорю. То які у вас плани, пані Жасмин, на майбутнє?"

Чапля розгублено: "Я не знаю... Я би хотіла додому..."

Пес здивовано: "Додому?"

Кіт, гмикаючи: "Додому? А хто з нас знає, де його дім? Дім – поняття філософське. Особливо для вас —— чапель".

Чапля: "Чому? Ми живемо на болоті за Чорним озером".

Кіт: "От я і кажу, що у вас нема стріхи. А що за дім без стріхи?" **Співає:** "На крише дома твоєво-оо!"

Чапля коту: "Я й бачу, що ви зі своєю стріхою ніколи не розстаєтеся".

Пес, сміючись, коту: "Що, старий, дістав по носі?"

Кури: "Хе-хе-хе!"

Кіт: "Ану цить, пернаті!" **До Чаплі:** "Просто мадам... е-е-е... мій особистий лікар... е-е-е... рекомендував мені свіже повітря і сонячні ванни. Тож я слікую його порадам і ніжусь тут на сонечку". **Розлягся на даху, заклавши ногу за ногу.** "Здоров'я, мадам, для мене є другим по цінності після любовних утіх".

Чапля: "То ви засмагаєте навіть пізньої осені?"

Кіт: "Так, мадам. Тоді сонячне проміння особливо цінне. Адже його майже не залишається..."

Чапля: "А якщо розпочнеться дощ?"

Кіт: "Під час дощу я спускаюся до хазяїна і ми вдвох дивимося телевизор і п'ємо пиво. Хоч я надаю перевагу здоровому способу життя —— прогулянки на свіжому повітрі, регулярний секс, філософські медитації..."

Чапля сумно мовчить.

Пес обережно: "Жасмин, ви згадали свою будку? Себто, болото?"

Чапля сумно: "Так... Мене вже, напевно, шукають".

КАРТИНА ШОСТА

Подвір'я. Заходить син господарів та невістка.

Син господарів: "Тримай обережно. Най це для них буде сюрпризом".

Невістка: "Лем би не сполошився".

Стукають у двері .

Відчиняє господар: "Синку!"

Син: "Тату!".

Обіймаються, цілуються .

Невістка: "Доброго дня!"

Господар: "Привіт, донечко. Дай я і тебе поцілую!".

Голос хазяйки з хати: "Чоловіче, хто там? Дахто прийшов? Агов, чи чуєш мене? Глухмане!"

Господар гукає до неї: "Діти прийшли, глухманко! Бодай бись..."

Вибігає хазяйка, витираючи руки об фартух: "Ой, прийшли мої небожата".

Цілує їх: "Золоті мої, солоденькі! А ми вже ся вас зачекали".

Син: "Та хотіли вам сюрприз приготувати"

Хазяйка сполошилася: "Який сюрприз?". **Оглядаючи невістку:** "Не треба нам сюрпризів. Після весілля – най буде! А до того – тримайтеся порядку..."

Син: "Мамо, ви вічно лиш про погане думаете!"

Хазяїн: "Та подьте до хижі. Не будемо туй на дворі стояти."

Син: "Не-не, тату! Цей сюрприз треба тут показувати, бо його місце – тут".

Хазяйка: "Ну та вказуйте, бо в мене там підлива горить".

Син: "Мар'янку, вказуй!"

Невістка, розгортає куртку. На руках у неї спить цуценя .

Простягає хазяїну: "Це вам! Подарунок".

Хазяйка: "Е-е, я думала, що дашто й мені перепаде..."

Невістка: "А вам – хустка". *Простягає.*

Хазяйка: "О, яка красна!" **Накидує на плечі.** "Ну та буде в чому до церкви парадитися".

Хазяїн, розглядаючи щеня: "То се якийсь породистий пес..."

Син: "То найліпша порода для сторожування. Наш Чарлі уже видите, який старий. Я з ним ще дітваком бігав. А тепер уже цілком похворівся"

Хазяїн задумано: "Так-так".

Син: "То я думав, треба вже нового пса на обійстя. Молодого, аби годен був бігати, гавкати. А сього я дешево взяв. Знайомий купував собі, та й мені взяв. Так що тепер маєте нового сторожа!"

Хазяїн: "Дякую, синку! Ну та подьте до хижі. Бо вже не літо. Студено, мокро. Мало зогріємося".

Заводить їх до хати .

Чути голос хазяїна: "Ану, жоно, клади дашто на стіл! Але скоро!"

КАРТИНА СЬОМА

Мешканці обійстя виповзають, як тільки-но люди заходять до хати.

Кіт: "Ромео! То що, старий, тебе сплавляють?"

Пес розгублено: "А я знаю?..

Кіт: "Радій, братіку — йдеш на заслужений відпочинок. Як наш хазяїн - на пенсію".

Пес: "То ще не скоро буде! Комусь треба того молодюка навчити. Вони думають, що так легко бути псом. Це ж не просто гавкати!"

Кіт: "Ой, не заливай, старий! Лежиш цілий день у будці, грієш кості".

Пес: "Зате ти працюєш з ранку до ночі!"

Чапля: "Я перепрошую, що втручаюся у вашу розмову, але мені здається, що не варто сваритися".

Кіт: "Мадам, ви сама - доброта. Ви часом не проповідниця нового християнського вчення?"

Чапля: "Ні. Просто я вважаю, що світ не зробиться кращим від злості".

Кіт: "Це дуже наївно. Світ є таким, яким він є. І він - жорстокий. Якщо не ти з'їси, то з'їдять тебе. Подивіться на людей. А вони керують цим світом".

Чапля: "А хіба люди їдять одне одного?"

Кіт: "У сто разів гірше. Вони їдять нас".

Пес: "А мені подобається думка пані Жасмин, що треба бути добрим".

Кіт, розвалившись на стрісі і звисивши передню лапу: "А, може, тобі подобається в мадам зовсім не думки, а щось інше? Боже, які ви ще глупі! Як сліпі кошенята! Цікаво, кого з вас з'їдять першим?"

Мовчанка.

Чапля: "А в який бік ліс?"

Кіт: "Ага! Налякалися! Та ні, вас їсти не будуть! Ви занадто...". **Оцінює Чаплю.** "Занадто ... Як би це культурніше сказати...Кістлява чи що? Люди таких не їдять".

Чапля: "Може, я би все-таки дісталася до Чорного озера?"

Пес: "На жаль, це дуже далеко. А ви - поранені".

Чапля: "Що ж робити?"

Пес знизує плечима.

КАРТИНА ВОСЬМА

З хати виходять син з невісткою. Вони стоять на ганку, обіймаючись.

Син, цілючи її: "Кицька, ти — гарна, як квіточка!"

Невістка, пригортаючись до нього: "Ти теж, котику!"

Син: "Який сьогодні файний день, правда?"

Невістка: "Так, мій котику! До речі, а де наш песик?"

Син: "Спить у постелі. В автобусі його натрясло, тож, видко, змучився".

Невістка: "А де він буде жити?"

Син, показуючи рукою: "Он у тій будці".

Невістка: "А там хтось є?"

Син: "Там наш старий пес - Чарлі"

Невістка: "Я хочу його увидіти"

Син кличе, присвистуючи: "Чарлі! Чарлі!"

Пес виповзає з будки, махаючи хвостом.

Невістка, сплеснувши руками: "Боже, який страшний!"

Пес винувато опускає очі.

Син підходить до нього й трепле за вухом: "Він не страшний. Він просто вже постарівся. Файний був пес".

Невістка: "Як добре, що ми купили породистого. Я хочу, аби тут були тільки найліпші речі!"

Син: "А хіба пес – це річ?"

Невістка: "Котику, ну ти мене зрозумів. Добре, я біжу до хижі, а то тут студено".

Син, важко зітхаючи: "Біжи, кицько, біжи. Поможі мамі на кухні".

Закурює, присідаючи до пса і піднімає йому голову, дивлячись в очі: А тямиш, Чарлі, як ми бігали до лісу? А як купалися в Чорному озері?"

Пес хоче опустити голову, але син не дає.

Син: "А тямиш, як я зламав ногу, мало не впавши з Білої скелі. А ти сам побіг на обійстя і привів до мене тата. Ех, старий, скільки вже в нашому житті було..."

Пес заскавулів і з його очей потекла сльозинка.

Син помічає чаплю.

Сам до себе: "А це ще хто?"

Чапля стривожено зіщулюється.

Син її гладить .

Відчиняються двері, виходить невістка: "Котику, твоя мама повіла, що я не смію у вас робити. Лиш відпочивати. Тоді ліпше побуду з тобою".

Син: "Ти не змерзнеш, кицько?"

Невістка: "Ні, я взяла мамину хустку. Ой, а що то в тебе таке?"

Син: " Це чапля. Я таких видів на болоті за Чорним озером".

Невістка: "А можна її погладити?"

Син: "Звичайно, кицько!".

Невістка: "А вона не кусається?"

Син, сміючись: "У неї ж зубів нема!"

Невістка, надувши губки: "Котику, чому ти з мене смієшся? Я хотіла запитати, чи вона не довбається?"

Син сміється ще дужче, пригортає її, цілує : "Ой, дурненька ти моя! Я тебе люблю!"

Невістка цілує його: "Я тебе теж!"

Цілуються.

Невістка: "Котику, а ти можеш виконати мою забаганку?"

Син: "Кажі, кицько!"

Невістка: "А ти зробиш?"

Син: "Дивлячись – що".

Невістка: "Не думай, це зовсім простеньке".

Син: "Тоді зроблю".

Невістка: "Я хочу, аби сьогодні у цій будці спав уже не цей страшний пес, а наш маленький!".

Син задумано: "Кицько, але..".

Невістка: "Ти знову! Ніяких "але". Ти ж пообіцяв! Ти усе так...".

Відвертається від нього .

Син, торкаючи рукою її плеча: "Давай не будемо сваритися через таку дурницю".

Невістка: "Для тебе завжди все, що я прошу – це дурниці. Я змерзла. Йду до хижі".

При самих дверях йому кричить: "А ти залишайся зі своїм псом та чаплею, чи як там її!".

Син закурює цигарку.

З хати виходить хазяїн: "Синку, не застудишся?".

Син: "Ні, тату! Лиш докурю та йду..."

Хазяїн: Та я з тобою покурю за компанію".

Курять, мовчать.

Хазяїн: "Ти що – посварився з Мар'яною?"

Син: "Ні, чому?"

Хазяїн: "Бо забігла мало не в сльозах..."

Син: "Е, пусте!"

Хазяїн: "Щось їй не любить у нас?"

Син: "Та ні, тату! Захотілося їй нараз малого пса у будку в'язати...Бо, видите, то її подарунок".

Хазяїн мовчить .

Над будинком з'являється зграя птахів .

Син, показуючи на зграю : "Тату, гляньте!"

Хазяїн: "Се останні птахи вже, що летять у вирій".

Птахи кружляють над селом.

Хазяїн: "Направду якісь чудні. Ніби прощаються з кимось".

Син: "А що то за птахи? Якісь великі...Журавлі?"

Хазяїн: "Ні, журавлі летять не так... Се – болотні. Видав, чаплі.."

Син: "Красні... А та хвора чапля вам нащо?"

Хазяїн: "Та то підстрелили ненароком. Добивати було шкода. Але вижу, що не виживе небожатко... Опудало зробимо".

Син, сміючись: "Вам все якісь чудні думки в голову приходять. Хоча опудало мож і в музей продати".

Хазяїн: "Ну що, йдемо, синку, до хижі". **Плескає його по плечу.** "Не журися, вшитко буде добре".

Заходять до хати.

КАРТИНА ДЕВ'ЯТА

Уся звірина жваво виходить на подвір'я .

Крива качка: "Ви бачили?"

Кури: "Шо-шо-шо?"

Індик: "Чапель, курячі мізки!"

Кіт: "А мені звідси найліпше було видно, пернаті!"

Пес: "Жасмин, а що вони хотіли?".

Чапля втраченим голосом: "Вони шукали мене..."

Усі мовчать .

Кіт: "Гм, історія...Комісар Мегре шукає чаплю"

Пес: "Треба було їм якось дати знати..."

Чапля сумно усміхаючись: "Як?"

Кіт: "А ви завжди так лігаєте натовпом? Це щоб не страшно було?"

Чапля: "Ні. Просто сьогодні ми мали летіти на зимівлю".

Пес: "І далеко?"

Чапля: "Далеко. Там ніколи не буває снігу".

Кіт: "І чого не полетіли?".

Чапля: "А в нас закон такий: якщо хтось пропаде, його день шукають. А раптом він недалеко і йому можна допомогти".

Пес: "Гарний закон. Не - людський".

Кіт: "А якщо пропажу не знаходять?"

Чапля: "Тоді летять без... Без неї..."

Кіт: "Себто без тебе?..".

Усі мовчать .

Кіт, аби змінити тему: "Не, старий, ти чув, як усі люди хочуть бути котами?"

Перекривлюючи молодят: "Ходи, кицько, я тебе поцілую! Ой мій котику! Цілуй мене сюди". Тьху! Де їхня людська гордість? Це все-одно, якби я казав нашій рудій сусідці з надірваним вухом: "Маня, ти моя людинка!". А вона мені: "А ти, Маркізику — мій людин!" Тьху!"

Півень, вискочивши на пліт, кричить на все горло: "Кукуріку! Згряя! Згряя! Дивіться, вони повертаються!".

Усі встають і напружено дивляться на зграю птахів, які наближаються .

Чапля: "Це вони..."

Кіт: "Чому вони повертаються?"

Чапля: "Певно, облетіли Чорне озеро й ліс і вирішили ще раз перевірити село..."

Кіт: "Зараз вони будуть над нами!"

Кури: "Хто-хто-хто?"

Пес Чаплі: Треба щось робити!.. Давай я тебе висаджу на будку!".

Пробує підняти, але не дуже виходить.

Пес звертаючись до всіх: "А ну, народе, допоможи!"

Підбігають індик, качка та півень. Разом висаджують Чаплю на плаский дах будки.

Птахи з'являються над ними .

Чапля неголосно: "Я тут!"

Кіт неголосно кричить: "Вона тут!"

Пес голосніше: "Гей, вона тут!"

Усі кричать: "Вона тут! Вона тут!"

Кури: "Тут-тут-тут!"

Але згря не зупиняється .

Чапля робить зусилля і намагається злетіти, але стогне від болю і падає на землю. Її підхоплює пес.

Зграє пролітає.

Кіт невдоволено: "Ех, не помітили, падлюки! А ще чаплями називаються! І як вони з таким зором до Африки потраплять?"

Пес, тримаючи чаплю в лапах: "Як ти, Жасмин?"

Чапля: "В крилі боляче.."

Півень раптом голосно: "Кукуріку! Вони повертаються!"

Усі: "Де? Де? Де?"

Чапля в сльозах: "Вони таки помітили..."

Згря кружляє над обійстям .

Пес, тримаючи чаплю: "Вона тут! Ось дивіться!"

Кіт, скачучи по даху: "Гей, пернаті! Вона там! Біля будки!"

Індик: "Ти би, Маркізе, краще сховався! А то ти їх більше лякаєш. Забув уже скільки горобців пожер?"

Кіт: "Так то ж горобці..."

Але все-таки присідає на стрісі .

Згря, кружляючи над обійстям, курличе: "Жасмин! Жасмин!"

Жасмин кричить їм: "Я - поранена".

Згря ще трохи покружлявши, відлітає.

Чути курликання: "Завтра на світанку... Завтра на світанку..."

Останньою над обійстям довго кружляє одинока чапля.

Чути її голосіння: "Жасмин... Жасмин..."

Далі й вона відлітає.

Чапля опустила голову. Вона плаче .

Пес: "Не плач, Жасмин! Таке буває..."

Усі принишкли.

Кіт: "А що то означає: "Завтра на світанку"? Це якийсь пароль?"

Чапля: "Завтра на світанку вони відлітають..."

Усі мовчать .

Пес: "А хто був той останній, що так тебе кликав?"

Чапля: " Це - Тіворе. Син ватажка нашої зграї. Ми мали побратися цього року. У вирії".

Пес: "Він дуже гарний".

Чапля: "Так, він – найкращий".

Кіт: "Правда, ім'я в нього якесь дикунське. Він часом не з племені Тумба-Юмба?"

Усі мовчать.

Пес сумно: "Чому в житті завжди нема гармонії? Хіба тільки люди створені для щастя?"

Кіт: "Ого, старий! Я тебе не пізнаю. Куди дівся вірний людський служака?"

Пес: "Він все ще тут". **Показує лапою на груди:** "В моєму собачому серці".

КАРТИНА ДЕСЯТА *Виходить господар з мискою кісток і м'яса. Підходить до будки.*

Хазяїн: "Чарлі! Чарлі!"

Пес виповзає з будки.

Хазяїн гладить його по загривку: "Чарлі! Старина!" **Кладе перед ним миску:** "Диви, якого я тобі файного м'яса приніс. Бери, служако! Їж!"

Пес починає гризти кістки.

Хазяїн далі його гладить: "Добрий пес, добрий! Чарлі! Наш Чарлі! Скільки років ти нам прослужив?"

Пес піднімає голову.

Хазяїн трепле його по загривку: "Їж! Їж! Видиш, старий, яке життя: доки молодий, ти потрібний усім, а як ся постарієш..."

Пес перестає їсти.

Хазяїн, зітхаючи: "Ех, тяжкий сей світ".

Пес дивиться йому в очі.

Хазяїн відводить погляд: "Ніби й звірина, а як вшитко розуміє". **Пригортає морду пса до себе:** "Ех, Чарлі, Чарлі!"

Робить жест, наче сльозу змахує. Обережно знімає ошийник.

Пес здивовано дивиться на господаря.

Хазяїн до пса: "Ти, мабуть, думаєш: цілком газда здурів. Гості в хижі, а йому полювання в голові. Ні, Чарлі, ні!"

Замовкає. Всі мешканця обійстя здивовано спостерігають за цією сценою.

Хазяїн: "Ти був добрим псом, Чарлі! Тому тепер ти — вільний. Можеш бігти, куди хочеш!"

Пес шокований і не рухається.

Хазяїн, підштовхуючи пса: "Ну біжи! Усе життя ти просидів на цьому клятому ланцюгу! Біжи!"

Пес пройшовши за інерцією кілька кроків, зупинився. Дивиться на господаря.

Хазяїн: "Біжи, дурний!"

В очах у пса — сльози

Хазяїн суворіше: "Біжи! Кому кажу!"

Пес відбігає ще кілька метрів, але з подвір'я не виходить.

Виходить хазяйка: "Казала я тобі, що пса так просто не проженеш? Хто не хоче дармовий кусок хліба? Ти подиви на сього доходягу!" **Замахується на пса:** "Ану геть з

мого обійстя!".

Пес відбігає ще трохи, але на вулицю не виходить .

Хазяйка: "Ага, піде він! Дурних не є. Завтра, чоловіче, візьми його до лісу! Лиш файно пушку заряди".

Хазяїн: "Ти мене не вчи жити! Я й сам знаю, що чинити".

Хазяйка заходить до хати .

Хазяїн зажурено кличе: "Чарлі!".

Пес боязко і винувато підходить .

Хазяїн, гладячи його: "Бог з ними, з жонами! Ночуй у буді. А завтра...". **Махає рукою:** "А завтра буде видко".

Але ошийник псу не прив'язує. Заходить до хати.

КАРТИНА ОДИНАДЦЯТА

Сутеніє. Пес лежить у буді, виклавши голову на коліна. Перед ним майже повна миска кісток і м'яса. З хати долинає спів .

Кіт зі стріхи напівшепотом: "Гей, старий!"

Пес не реагує.

Кіт голосніше: "Старий! Чуєш?"

Пес не реагує .

Кіт на все горло: "Глухмане!"

Кури з курника: "Хто-хто-хто? Шо-шо-шо?"

Голос півня: "Ану цитьте, дурноголові! Через вас нічого не вчуєш!"

Пес, повільно повертаючи голову до кота: "Сам ти глухман!"

Кіт: "О, ожив! А я вже думав, що то якась скульптура замість тебе"

Пес не реагує.

Кіт: "Старий, у мене до тебе вигідна пропозиція".

Пес мовчить.

Кіт: "Так-от, старий. Я так розумію, ти їсти м'ясце не збираєшся?".

Пес дивиться на миску і гидливо відсовує її вбік.

Кіт: "Отож я і пропоную: аби ти ще більше не злив господарів, то я тебе на цей раз виручу".

Пес піднімає голову.

Кіт: "Маю на увазі, що замість тебе поїм".

Пес, посміхаючись: "Та хавай!".

За якусь секунду кіт шпарко спускається зі стріхи на землю. У нього аж очі горять у передчутті задоволення. Озирається, чи ніхто не йде з хати, а тоді накидується на м'ясо. Чути тільки його голосне чавкання .

Кіт: "Ой... ой... Боже мій... Це ж треба... Цілий день без їжі... Нелюди..."

Чапля тихо: "Ромео!"

Пес: "Так, Жасмин!"

Чапля: "Можна вас щось попросити?"

Пес: "Звичайно"

Чапля: "Я трошки замерзаю. Чи не могли би ви..."

Пес: "Погріти вас? З великим задоволенням"

Пес лягає поруч з чаплею. Мовчать. Чути тільки чавкання кота.

Кіт: "Ой... Зараз трісну... Боже, як це важко когось виручати... ну чому я такий добрий?... ой, який апетитний шматочок... ням-ням!"

Пес до Чаплі: "А можна тебе запитати? Ой, я хотів сказати: "Вас запитати".

Чапля: "Я давно уже хотіла перейти на "ти", але не наважувалася запропонувати".

Пес ледве чутно: "Дякую..."

Мовчать.

Кіт: "Ой, Боже, яка ніжка... Я це не витримаю... За що мені така кара!... Ням!".

Чапля: "Так що ви... Що ти хотів запитати?"

Пес: "А ти не будеш сміятися?"

Чапля: "Звичайно, що ні".

Пес: А як ви, чаплі, цілуєтеся?"

Чапля дрібно сміється .

Пес ображено: "Ти ж казала, що не будеш сміятися!"

Чапля, сміючись: "Але це прозвучало так смішно!"

Пес зітхає: "Ну просто у вас такі довгі дзьоби"

Чапля сміється ще голосніше.

Кіт здивовано повертає голову від миски: "Не врубав! Хто там з мене сміється?! Я тут працюю за двох, а вони, ледарі, не щоб подякувати ...". *Прислухається.*

Чапля псові: "Ми не цілуємося. Ми просто нюхаємо один одного. Ось тут, біля голови. От нахились сюди".

Пес здивовано: "Я?!"

Чапля: "А хто ж?"

Пес прихиляє голову до Чаплі. Вона його нюхає .

Чапля: "Ось я тебе й поцілувала".

Пес: "Мене?"

Чапля: "Так".

Кіт: "Ну це торба! Доки я тут вкалюю, вони вже сексом займаються. Збоченці! Боже, з ким я живу: одні сексуальні маніяки довкола". **Облизується і хоче йти, але побачив ще щось у мисці:** "Не, це я ще мушу попробувати! Як хазяйка каже: "Хто не робить, той не їсть. А чому ж п'є?".

Пес: "Диви, вже перша зірка з'явилася!"

Чапля: "Так. Завтра буде ясна погода"

Мовчать. Чути чавкання кота.

Чапля: "А ти кохав коли-небудь у своєму житті?"

Пес тремтячим голосом: "А чого ти питаєш?"

Чапля: "Цікаво".

Пес, запинаючись: "Можливо... Я би хотів...Але тут, на цьому ланцюгу...Не дуже виходить"

Чапля: "Значить, в тебе ще все попереду".

Пес: "Ти думаєш?"

Чапля: "Так, бо ти створений для любові"

Пес: "Я?!"

Чапля: "Ага!"

Мовчать.

Кіт, облизуючись: "Ну, здається все..." **Обмацуючи лапами живіт:** "Боже, що вони зі мною зробили... Ой, мені здається погано...Ось так завжди: виручиш когось, а далі страждаєш... Ну чому я такий добрий?! Гик!".

Пес: "Ти знаєш, мені ще такі слова ніхто не казав".

Чапля: "Тобі ще скажуть і не такі"

Кіт підвалює до них походняком вагітної кішки.

Кіт: "Друзі, гик! Вибачте, що розбиваю вашу сімейну ідилію, гик! У вас випадково, гик! не знайдеться щось попити? Гик! А то після цієї роботи, такий сушняк! Гик!"

Пес: "Хіба що там нап'єшся , де й кури"

Кіт: "Оці бройлери, гик? Ніколи Маркіз де ла Стріха не буде пити з ними з однієї калюжі! Гик! А де, до речі, їхня миска? Гик!"

Пес: А ти хіба не знаєш?

Кіт: Знаю, гик! Тому туди і йду. Я ще повернусь, братани! Чао! Гик!"

В перевалку повільно йде до курника. Зникає в темряві.

КАРТИНА ДВАНADЦЯТА

Ніч. Село спить.

Загорнуті в старий піджак лежать пес і чапля .

У пса розплющені очі.

Чапля перевертаючись: "Ти не спиш, Ромео?"

Пес: "Я звик. Я ж ночами сторожую. А чого не спиш ти?"

Чапля: "Щось не спиться. Думаю, що мої завтра відлетять без мене..."

Пес: "Ти знаєш, а я часто літаю уві сні..."

Чапля: "Серйозно?"

Пес: "Так. І навіть бачу згори наше обійстя, село, ліс і навіть Чорне озеро".

Чапля: "А хіба пси літають?"

Пес: "Ну не всі. Але деякі..."

Чапля сміється: "Ромео, ти - неперевершений".

Пес: "Чому ти називаєш мене Ромео? Я ж — Чарлі"

Чапля: "Тому що ти насправді Ромео".

Пес: "Ти думаєш?"

Чапля: "Я переконана".

Пес: "Це погано?"

Чапля: "Це просто здорово!"

Пес: "А ти знаєш: ми можемо разом полетіти..."

Чапля: "Як це?"

Пес: "Головне — стрибнути з великої кручі"

Чапля: "З якої кручі?"

Пес: "Це для того, аби ми набрали швидкості. Тут недалеко є висока скеля. Її називають Білою".

Чапля: "І що?"

Пес: "Якщо ми звідти скочимо, то зможемо злетіти".

Чапля: "Але ж у мене ранене крило!"

Пес: "А я все придумав! Ми міцно обіймемося. Ти махатимеш правим крилом. Я працюватиму за ліве. Знаєш, які в мене сильні лапи? Ми полетимо. Ми обов'язково полетимо. От побачиш!"

Чапля: "І ти ще кажеш, що ти — не Ромео?"

Пес: "Повір, що я вже десь чув про такий випадок. Ми зможемо полетіти з тобою у вирій. Хазяїн мене вже відпустив. І там, у теплих краях, я зможу розпочати нове життя. І навіть... покохати".

Чапля: "Це справді би було неймовірно гарно. Наче в казці".

Пес, дивлячись на неї: "Ти знаєш, я часто літаю у снах. Ти плачеш?"

Чапля: "Ні, просто...Просто задумалась"

Пес: "То як? Пристаєш на мій план, Жасмин?"

Чапля, дивлячись йому у вічі: "А що нам ще залишається, Ромео?"

Пес: "Ти серйозно?"

Чапля: "Так, найдивніший романтику"

Пес: "Боже, завтра буде мій найщасливіший день! Я літатиму!"

Чапля: "Так, ми полетимо! Краще мить політати, ніж чекати цього все життя".

Пес: "Як добре, що ти сьогодні опинилася тут, Жасмин! Себто, я хотів сказати, як добре для нас... Ні! Тобто... Вибач, будь-ласка..."

Чапля: "Я не серджуся! Як це не дивно: але зараз я себе відчуваю майже щасливою!"

Голос кота зі стріхи: "Агов, голуб'ятка! Все муркочите?"

Пес: "Ну що напився?"

Кіт, висовуючись зі стріхи: "Ой, старий, хоч не згадуй! Банку молока вдув у хазяйки!"

Пес: "Ну тобі завтра перепаде!"

Кіт: "Та ну їх!".

Плигає на землю.

Кіт: "Диви, Жасмин, що я для тебе притягнув!". *Показує баночку.*

Чапля: "А що це?"

Кіт: "Це дуже крута мазь. Вона коштує божевільні бабки. Вона від усіх болячок. От я і подумав, що хазяйка хоче нею поділитися з тобою"

Пес: "Ну ти добряк!"

Кіт: "А ти думав, старий! Я ж — джентльмен. Дама завжди у мене на першому

місці"

Чапля: "Дякую, Маркізе!"

Кіт: "Пусте! Тільки не тягніть. Бо мені ще треба баночку на місце поставити. Поки господарі не попрокидалися".

Пес розкручує банку і мастить крило Чаплі.

Кіт: "Масти, масти, не шкодуй!" **Про себе:** "Думаю, хазяйці не спаде в голову, що Маркіз уже й мазь тирить".

Пес, замотуючи крило: "Ну як, Жасмин?"

Чапля: "Справді стало ніби краще".

Кіт: "Ну давай баночку! Я погнав".

Пес: "Чекай-но, Маркізе!"

Кіт: "Чого тобі ще?"

Пес: "Я хотів сказати... Що ти був класним друзякою"

Кіт: "Старий, я щось не в'їжджаю... Слово "був" означає, що мене вже нема?"

Пес: "Ні-ні! Просто ми на світанку з Жасмин вирушаємо в дорогу"

Кіт, присідаючи: "В яку дорогу?"

Чапля: "Ми будемо летіти"

Кіт, трясучи головою: "Бр-р-р... Нічого не розумію... У мене від переїдання щось з головою..."

Пес: "Ми збираємося з Чаплею летіти у вирій".

Кіт: "Ви?". **Показуючи на пса:** "І ти теж, старий? Збираєшся летіти? У вирій?"

Дико регоче.

Пес: "Тс-с! Хазяїв розбудиш!"

Кіт: "Ой, давно я так не сміявся! Старий, так це не в мене з головою проблеми, а в тебе!"

Пес: "Ти нічого не розумієш. Я буду махати лапою замість лівого крила ". *Показує.*

Кіт, махаючи головою: "Ну й ну! Я думав, старий, що ти розумніший".

Пес: "Це справді можливо. Я вже чув про таке!"

Кіт: "А я навіть бачив. Як гепнувся зі стріхи, то добре, що зуби позбирав".

Пес: "Але ж ти був сам!"

Кіт: "Так! Тому ваша швидкість зросте удвічі. Швидкість приземлення".

Чапля: "Маркізе, вам потрібно йти. Зараз почне розвиднюватися. Нам теж час вирушати".

Кіт: "Жасмин, ви теж вірите у цю маячню?"

Чапля: "Віра може творити дива".

Кіт: "І ви полетите?"

Чапля: "Так, ми спробуємо"

Кіт після паузи : "І як ви це будете пробувати?"

Пес: "Ми стрибнемо з Білої скелі"

Кіт: "А-а-а... Ну тоді все ясно... Щасливої дороги!.. Чесно кажучи, не знаю навіть, що вам сказати...Все так несподівано..."

Підходить до пса, обіймається з ним: "Старий, мені тебе буде не вистачати".

Пес: "Мені тебе теж, волоцюго!"

Кіт: "Я буду тебе згадувати... Якщо повернешся... З того життя... Я хотів сказати, з вирію... Принеси мені якусь згадку про Африку... А то я мушу бути весь час на роботі. На жаль, не можу стріху ні на кого залишити. Бувай!"

Ще раз обіймаються.

Кіт: "Жасмин, я бажаю вам удачі. Я триматиму за вас кігтики"

Чапля: "Дякую, Маркізе!".

Кіт ніби змахує сльозу і спритно дереться нас стріху, розчиняючись у темряві.

Пес: "Час збиратися"

Чапля: "Так. Скоро світатиме"

Вони збирають речі.

КАРТИНА ТРИНАДЦЯТА

Біла скеля. Під нею - урвище. Світає .

Чапля: "Ти не бачиш їх?"

Пес: "Ні"

Чапля: "Треба виглядати їх з боку Чорного озера"

Пес: "Я туди й дивлюся"

Чапля: "Тобі не страшно?"

Пес: "Трошки"

Чапля: "Це завжди так, коли уперше летиш. Пригадую, я дуже хвилювалася."

Пес, цокотячи зубами: "Я теж дуже хвилююся"

Чапля: "Який ти смішний! Ще трошки - і все вирішиться".

Пес: "О, я бачу їх! Вони летять!"

Чапля: "Так, це вони!"

Пес розгублено: "Що будемо робити?"

Чапля: "Летіти"

Пес: "Але як?"

Чапля: "Так, як ти розповідав"

Пес: "Ти серйозно?"

Чапля: "Авжеж!"

Пес: "То я тебе маю обійняти, Жасмин"

Чапля: "Обійми мене міцно, Ромео!"

Пес: "Тепер нам треба..."

Чапля: "Скочити в прірву"

Пес: "Давай на раз, два, три!"

Чапля: "Давай"

Пес: "Чекай! Я хочу ще щось сказати..."

Чапля: "Кажи"

Пес: "Я хочу сказати, що якщо ми... Якщо нам не... Одне слово, якщо ми не доберемося до вирію... То ти, Жасмин — та, яку я найбільше кохав у своєму собачому

житті".

Чапля: "Ти - неперевершений, Ромео".

Чапля відштовхується ногами від скелі .

Пес: "ЦЕ ВЖЕ-Е-Е..."

Чапля: "Т-а-а-а-к!"

Пес: "Ми ж па-да-є-мо-о-о-о!"

Чапля: "А це і є п-о-о-лі-і-і-т!"

Пес: "Я ле-ч-у-у-у! Бо-о-же, як це захоплю-ю-ю-ю-че!"

Вони зникають у проваллі.

КАРТИНА ЧОТИРНАДЦЯТА

Світанок на обійсті .

Півень на плоті хрипло: "Кукуріку! Щось у мене з горлом!"

Кури: "Шо-шо-шо?"

Кіт, потягуючись: "Ой, старий, мені таке снилося..."

Дивиться вниз, де лежить біля будки ошийник і порожня миска.

Різка схоплюється на ноги: "Та це правда?!"

Кричить усім: "Ану цить, бройлери, зараз чаплі будуть летіти!"

Півень, злітаючи на пліт: "Що? Чаплі?"

Кіт: "Ану, Петя, глянь! У тебе лінзи найкращі!"

Півень: "Так, вони вже летять! Я їх бачу!"

Кіт залізає аж на комин, щоб ліпше бачити . Прикладає долоню дашком.

Згряя чапель наближається .

Кіт: ""Дивіться, пернаті, чи наших серед них нема?"

Індик: "Яких наших?"

Кіт: "Ти що, осліп, що Жасмин з Ромео подалися геть!"

Кури: "Шо-шо-шо?"

Півень: "То що — вони летітимуть з чаплями?"

Кіт: "Так радіо передавало..."

Згряя наближається. Всі пильно вдивляються в небо.

Згряя пролітає над обійстям.

Півень: "Нема"

Індик: "Нема"

Крива качка: "Не бачу я нашого Чарлі"

Кіт майже плачучим голосом: "А ну дивіться краще, куряча ваша сліпота!"

Кури: "Шо-шо-шо?"

Раптом півень голосно: "Є! Є! Дивіться позад усіх! Найостанніші"

Кіт: "Не може бути..."

Індик: "Так-так, ось Чарлі темніється разом з чаплею. У неї перев'язане крило"

Кіт: "Не може бути..." **Встає і голосно кричить:** "Чарлі! Жасмин!" *Махає зграї рукою .*

Півень: "Вони відлітають!"

Крива качка: "Зараз вони сховаються за хмарою!"

Індик: "Все, їх уже не видно"

Кіт: "Петя, ти точно бачив, що це були вони?"

Півень: "Здається..."

Кіт: "Невже таке можливо? Треба було мені з ними йти! Хоча... Якщо вони полетіли, то привезуть мені щось цікаве. Я Ромео знаю, він Маркіза не забуде".
Розлягається на даху, закривши ногу за ногу. "Це все, аби ви знали, пернаті, моя мазь допомогла. Недаремно наша хазяйка нею маститься".

КАРТИНА П'ЯТНАДЦЯТА

Відчиняються двері хати. Виходить, позіхаючи, хазяйка з відром.

Хазяйка, побачивши порожню будку: "О, утік таки. Я все казала: скільки пса не годуй, довіри до нього не є. А чапля де ся діла? Ще здохла десь туй, та буде смердіти..."

Гукає до будинку: "Чоловіче!"

Виходить хазяїн: "Що ричиш зрана?! Най ще діти посплять".

Хазяйка: "Пес утік"

Хазяїн: "Не утік, а я його відпустив. Чи не ти вчора гнала його з обійстя?"

Хазяйка: А сей малий, що нам вчора принесли, зможе сторожити?"

Хазяїн: А де ся діне! Навчиться!

Хазяйка сипле курям зерна: "Ціпа-ціпа-ціп!"

Кури стрімголов збігаються: "Шо-шо-шо?", "Де-де-де?".

Хазяйка: "Ой ви мої ціпочки!".

Хапає найбільшу курку: "Ой, яка файна, нівроку".

Курка сполохано: "Шо-шо-шо?".

Кіт, потягуючись: "Знову в неділю бульйон будемо їсти".

Хазяїн на ганку гострить ні ж.

ЗАВІСА